Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (šesto vijeće)

16. travnja 2015.*

„Carinska unija – Naknadna naplata uvoznih carina – Uvoz glifosata podrijetlom iz Tajvana – Zahtjev za otpust uvoznih carina koji je podnio carinski zastupnik – Članak 239. Uredbe (EEZ) br. 2913/92 – Klauzula pravičnosti – Postojanje posebne situacije – Deklaracije o puštanju robe u slobodni promet – Pogrešne potvrde o podrijetlu – Pojam očite nemarnosti – Odluka Komisije kojom se utvrđuje da je otpust carina neopravdan“

U predmetu T-576/11,

Schenker Customs Agency BV, sa sjedištem u Rotterdamu (Nizozemska), koji zastupaju J. Biermasz i A. Jansen, odvjetnici,

tužitelj,

protiv

Europske komisije, koju su zastupali L. Keppenne i F. Wilman, a zatim A. Caeiros i B.-R. Killmann, u svojstvu agenata, uz asistenciju Y. Van Gervena, odvjetnika,

tuženika,

povodom zahtjeva za poništenje Odluke Komisije C (2011) 5208 *final* od 27. srpnja 2011., kojom je u konkretnom slučaju utvrđeno da nije opravdano dopustiti otpust uvoznih carina (predmet REM 01/2010),

OPĆI SUD (šesto vijeće),

u sastavu: S. Frimodt Nielsen, predsjednik, F. Dehousse i A. M. Collins (izvjestitelj), suci,

tajnik: J. Plingers, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 19. studenoga 2014.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka:nizozemski

Presudu

Činjenice iz kojih proizlazi spor

Antidamping režim koji se primjenjuje na uvoz glifosata

1 Glifosat je temeljna tvar herbicida koji se upotrebljava za uništavanje korova u poljoprivredi, kao i za održavanje gradskih i industrijskih prostora.

2 Uredbom Komisije (EZ) br. 1371/97 od 4. rujna 1997. uvedena je privremena antidampinška pristojba na uvoz glifosata podrijetlom iz Narodne Republike Kine u Europsku uniju (SL L 243, str. 7.).

3 Uredbom Vijeća (EZ) br. 368/98 od 16. veljače 1998. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz glifosata podrijetlom iz Narodne Republike Kine i konačnoj naplati privremene pristojbe (SL L 47, str. 1.) na taj uvoz je propisana konačna antidampinška pristojba od 24%.

4 Dopisom od 14. prosinca 1999. Komisija Europskih zajednica, u okviru „uzajamne pomoći“, obavijestila je države članice o svojim sumnjama u moguće nepravilnosti u pogledu uvoza glifosata u Uniju. Dopis je sadržavao obavijesti koje su dostavila belgijska carinska tijela, a koje su se odnosile na uvoz glifosata tijekom 1998. i 1999. za koji je deklarirano da je podrijetlom iz Tajvana, a za koji se otkrilo da je zapravo bio podrijetlom iz Kine. Također je sadržavao obavijesti o uvozu glifosata koji je deklariran pod pogrešnim carinskim brojem, koji su dostavila francuska carinska tijela.

5 Komisija je u tom dopisu također, na temelju obavijesti o svjetskoj proizvodnji glifosata, kao i na temelju analize tokova uvoza tog proizvoda, izrazila sumnju da je glifosat proizveden u Kini bio poslan u treće zemlje, koje su se, iako nisu bile poznate kao države proizvođači glifosata, ipak nalazile među zemljama koje su glifosat izvozile u Uniju po cijenama jednakim onima glifosata proizvedenog u Kini. Te su obavijesti bile temelj za sumnju Europskog ureda za borbu protiv prijevara (OLAF) u moguće postupke prekrcaja ili nedovoljne obrade koji su se mogli događati na Tajvanu, Tajlandu, u Singapuru ili Maleziji.

6 Dopis je sadržavao popis društava koja su bila uključena u nepravilnosti o kojima su obavijesti dale Kraljevina Belgija i Republika Francuska, kao i popis u kojem je navedeno više društava sa sjedištem u Uniji, za koje je Komisija izrazila sumnju u pogledu uvoza glifosata u Uniju, među kojima je bilo i društvo uvoznik glifosata o kojem je riječ u ovom predmetu.

7 Konačno, Komisija je u svojem dopisu zatražila od država članica da budu na oprezu u pogledu uvoza glifosata i da provode provjere kako bi se otkrile moguće krivotvorene potvrde o podrijetlu. Također je od njih tražila da joj dostave kopije trgovačkih i transportnih isprava kao i potvrde o podrijetlu koje su se odnosile na djelatnosti uvoza glifosata za koji je bilo deklarirano da potječe iz Malezije, Singapura, Tajlanda i Tajvana za 1998. i 1999.

8 Na zahtjev Europskog udruženja za glifosat (eng. European Glyphosate Association) od 26. ožujka 2001., Komisija je 8. svibnja 2001. donijela Uredbu (EZ) br. 909/2001 o pokretanju istrage o navodnom izbjegavaju antidampinških mjera uvedenih Uredbom br. 368/98 na uvoz glifosata podrijetlom iz Narodne Republike Kine posredstvom uvoza glifosata otpremljenog iz Malezije ili Tajvana i o registriranju tog uvoza (SL L 127, str. 35.) [neslužbeni prijevod].

9 Nakon što je Komisija provela istragu Vijeće Europske unije donijelo je Uredbu (EZ) br. 163/2002 od 28. siječnja 2002. o proširenju konačne antidampinške pristojbe uvedene Uredbom br. 368/98 na uvoz glifosata podrijetlom iz Narodne Republike Kine na uvoz glifosata poslanog iz Malezije ili Tajvana, bez

obzira na to imaju li deklarirano podrijetlo iz Malezije ili Tajvana, te o prekidu ispitnog postupka u vezi s malezijskim proizvođačem-izvoznikom i tajvanskim proizvođačem-izvoznikom (SL L 30, str. 1.) [neslužbeni prijevod].

Deklaracije društva Schenker Customs Agency o puštanju glifosata u slobodan promet

10 U razdoblju od 19. veljače 1999. do 19. srpnja 2001. tužitelj Schenker Customs Agency BV podnio je, u svojstvu carinskog zastupnika, nizozemskim carinskim tijelima 52 deklaracije za puštanje u slobodan promet glifosata koji je uvezen u Uniju.

11 Tužitelj je u svojstvu neizravnog zastupnika te deklaracije dao u svoje vlastito ime, po nalogu društva Biermann-Schenker L^{da}, čiji je zastupnik bilo društvo uvoznik spornih glifosata sa sjedištem u Portugalu (u daljnjem tekstu: uvoznik).

12 U svim tim deklaracijama navedeno je da je glifosat podrijetlom s Tajvana. Te su se deklaracije temeljile osobito na potvrdama o podrijetlu koje su izdale tajvanske gospodarske komore, koje su potvrđivale tajvansko podrijetlo robe, a koje je uvoznik predao tužitelju.

Nadzor koji su izvršavala portugalska carinska tijela

13 Na temelju dopisa Komisije od 14. prosinca 1999. u okviru uzajamne pomoći i nakon što su zaprimila obavijesti od nizozemskih carinskih tijela portugalska su carinska tijela provela inspekcijske nadzore i zatražila obavijesti i isprave od uvoznika i društva Biermann-Schenker, koje je u Portugalu djelovalo kao zastupnik uvoznika.

14 Nakon provedenih provjera portugalska carinska tijela donijela su zaključak, s jedne strane, da potvrde o tajvanskom podrijetlu, na kojima su se temeljile tužiteljeve deklaracije za puštanje u slobodan promet, nisu bile vjerodostojne i, s druge strane, da su postojale isprave iz kojih je proizlazilo da je uvoznik znao da je uvezeni glifosat kineskog podrijetla. Ti zaključci izneseni su u izvještaju portugalskih carinskih tijela od 18. listopada 2002. Taj izvještaj dostavljen je OLAF-u, koji ga je dostavio nizozemskim carinskim tijelima 8. studenoga 2002.

Povjerenstvo OLAF-a

15 Povjerenstvo je osnovano posebno na zahtjev nizozemskih tijela. Bilo je sastavljeno od predstavnika OLAF-a i određenih drugih država članica.

16 Povjerenstvo OLAF-a bilo je na Tajvanu od 18. ožujka do 1. travnja 2003. kako bi istražilo izvoz u Uniju glifosata za koji je bilo deklarirano da potječe iz Tajvana, ali za koji se sumnjalo da je kineskog podrijetla. U izvještaju tog povjerenstva od 2. lipnja 2003. utvrđeno je da je glifosat koji je uvoznik uveo u Uniju, u čijim je deklaracijama za puštanje u slobodan promet kao zemlja podrijetla naveden Tajvan, bio zapravo kineskog podrijetla.

17 U izvještaju je pojašnjeno da je glifosat bio otpremljen iz Kine, preko Hong Konga, prema tajvanskoj luci Kaohsiung, odakle je roba bila preusmjerena prema Uniji na temelju nove teretnice („bill of lading“) i potvrde o podrijetlu koje su izdale tajvanska Gospodarska komora i Gospodarska komora u Tajvanu – Gospodarska komora u Taipeiju na temelju krivotvorenih deklaracija o podrijetlu robe.

Postupak koji su vodila nizozemska carinska tijela

18 Dana 30. srpnja, 3. kolovoza, 30. studenoga i 14. prosinca 2001. nizozemska carinska tijela izvršila su provjere nad tužiteljem. Tijekom provedbe tih provjera utvrdila su da je u većini ispitanih slučajeva uvoza glifosata roba bila ukrcana u Kini i poslana brodom preko Tajvana prema Rotterdamu (Nizozemska).

19 Na temelju navedenih provjera nizozemska su carinska tijela zaključila da je predmetni glifosat zapravo bio kineskog, a ne tajvanskog, podrijetla i da se, posljedično tome, na njega primjenjuje antidampinška pristojba propisana Uredbom br. 368/98. Nizozemska carinska tijela donijela su 21. veljače 2002. izvještaj u kojem su ponovila te zaključke. U tom izvještaju osobito je navedeno da je rasprava s predstavnicima tužitelja o završetku nadzora održana 11. veljače 2002. i da, na traženje carinskog inspektora da se očituju o rezultatima nadzora i o njegovom mogućem nastavku, kao i o eventualnim izmjenama koje bi po tom pitanju predložili, oni nisu odgovorili navodeći da čekaju rezultate interne istrage.

20 Dana 13. veljače, 2. svibnja i 2. srpnja 2002. nizozemska carinska tijela izdala su tužitelju sedam naloga za plaćanje na ukupni iznos od 1.696.303,17 eura, koji se odnosio na antidampinšku pristojbu na uvoz glifosata za koji je on izdao deklaracije za puštanje u slobodan promet u razdoblju od 19. veljače 1999. do 19. srpnja 2001.

21 Dana 9. prosinca 2002. tužitelj je, na temelju članka 239. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku (SL L 302, str. 1.; u daljnjem tekstu: Carinski zakonik) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 2., str. 110.), podnio nizozemskim carinskim tijelima zahtjev za otpust antidampinške pristojbe čije mu je plaćanje bilo naloženo. Potonja su odbila odobriti taj otpust 9. rujna 2004. i svoje su odbijanje potvrdila 6. rujna 2005.

22 Tužitelj je podnio tužbu protiv tih odluka Rechtbank te Haarlemu (općinski sud u Harlemu, Nizozemska), koji ih je potvrdio presudama od 4. prosinca 2006.

23 Tužitelj je uložio žalbu protiv presuda Općinskog suda u Harlemu pred sudom Gerechthof te Amsterdam (Žalbeni sud u Amsterdamu, Nizozemska). Presudama od 18. prosinca 2008. Žalbeni sud u Amsterdamu (vijeće za carine) smatrao je da je zahtjev za otpust, na temelju članka 905. Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredaba za provedbu Carinskog zakonika (SL L 253, str. 1.; u daljnjem tekstu: Provedbena uredba) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 1., str. 3.), potrebno proslijediti Komisiji s obzirom na to da je položaj tužitelja bio usporediv s položajem povodom kojeg je donesena presuda od 25. srpnja 2008., C. A. S./Komisija (C-204/07 P, Zb., EU:C:2008:446) i da mu se, unatoč tome što je neke čimbenike zanemario, ne mogu pripisati prijevara ili očita nemarnost. Žalbeni je sud u Amsterdamu, slijedom toga, žalbu proglasio osnovanom, ukinuo presude Općinskog suda u Harlemu i poništio odluke carinskih tijela kojima je odbijen otpust carine te zatražio od tih tijela da spis proslijede Komisiji.

24 Nizozemska carinska tijela su na temelju članka 905. Provedbene uredbe proslijedila spis Komisiji, uz dopis od 18. veljače 2010., kojim su od nje zahtijevala da odluči bi li na temelju članka 239. Carinskog zakonika bilo opravdano otpustiti uvozne carine čije je plaćanje bilo naloženo tužitelju.

25 Na temelju članka 906.a Provedbene uredbe Komisija je obavijestila tužitelja o svojoj namjeri da donese nepovoljnu odluku o njegovom zahtjevu za otpust uvoznih carina i izložila mu je svoje primjedbe. Tužitelj se očitovao o njezinim primjedbama 1. lipnja 2011.

26 Tužitelj u svojem očitovanju u biti tvrdi da su ga postupci nizozemskih i tajvanskih tijela kao i oni same Komisije doveli u posebnu situaciju u smislu članka 239. Carinskog zakonika. Štoviše, on osporava Komisijine zaključke koji se odnose na postojanje očite nemarnosti, među ostalim zbog računa u kojima su bili izraženi dodatni troškovi prijevoza i isprava u kojima su se nalazili podaci o utovaru glifosata iz Narodne Republike Kine.

Pobijana odluka

27 Nakon višestruke korespondencije i pribavljanja dodatnih obavijesti od tužitelja i nizozemskih carinskih tijela te nakon ispitivanja skupine stručnjaka predviđenog člankom 907. Provedbene uredbe, Komisija je 27. srpnja 2011. donijela Odluku C (2011) 5208 *final* kojom je utvrdila da u konkretnom slučaju nije bilo opravdano otpustiti uvozne carine (predmet REM 01/2010) (u daljnjem tekstu: pobijana odluka).

28 U pobijanoj odluci Komisija je ispitala dva uvjeta pod kojima se može odobriti otpust carine propisana člankom 239. Carinskog zakonika, u vezi s člankom 905. Provedbene uredbe, i to, s jedne strane, činjenicu da se dužnik našao u posebnoj situaciji u odnosu na ostale subjekte koji su obavljali istu djelatnost i, s druge strane, nepostojanje prijevare ili očite nemarnosti dužnika.

29 U pogledu prvog uvjeta Komisija je zaključila, kao prvo, da se tužitelj nije nalazio u posebnoj situaciji zbog činjenice da su tajvanska tijela izdala netočne potvrde o podrijetlu s obzirom na to da činjenice glavnog postupka ulaze u područje antidampinških pristojbi Unije u kojem tijela trećih zemalja nemaju nikakvih ovlasti. Drugo, Komisija je smatrala da ni njezini vlastiti postupci nisu doveli tužitelja do posebne situacije zato što ona nije imala nikakvu obvezu upozoriti dužnike na situacije poput one o kojoj je riječ u ovom predmetu. Štoviše, ukazala je na to da je u prosincu 1999. obavijestila države članice o svojoj sumnji u postojanje prijevare koja se ticala uvoza glifosata i da je 2003. OLAF poslao povjerenstvo na Tajvan. Treće, Komisija je smatrala da postupci nizozemskih tijela, koja nisu imala stvarna saznanja o nepravilnostima koja su se ticala uvoza glifosata prije nego što su sporni uvozi i deklaracije o puštanju u slobodan promet bili izvršeni, nisu doveli tužitelja do posebne situacije.

30 U pogledu drugog uvjeta Komisija je istaknula da zakonodavstvo koje se u ovom slučaju primjenjivalo nije bilo pretjerano složeno. Štoviše, istaknula je da je tužitelj bio relativno iskusan kao istaknuti carinski zastupnik i da je već prije davao deklaracije za puštanje u slobodan promet uvezenih glifosata, uključujući one podrijetlom iz Kine. Osim toga, procijenila je da tužitelj nije poduzeo sve potrebne mjere kako bi se uvjerio u točnost deklaracija koje je podnio, ne izrazivši sumnje u stvarno podrijetlo glifosata, u odnosu na račune iz kojih je proizlazilo da je proizvod bio otpremljen iz Šangaja (Kina) i na nedosljednosti koje su dovodile u pitanje potvrde o podrijetlu koje su izdale tajvanske gospodarske komore. S obzirom na ove elemente Komisija je zaključila da tužitelj nije stvarno primijenio svu pažnju koja se u normalnim okolnostima zahtijeva od dobrog gospodarstvenika i da stoga u ovom slučaju drugi uvjet za odobrenje otpusta nije bio ispunjen.

31 U tim okolnostima Komisija je odlučila da zatraženi otpust uvoznih carina nije bio opravdan.

Postupak i zahtjevi stranaka

32 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 10. studenoga 2011. tužitelj je pokrenuo predmetni postupak.

33 Budući da je sastav sudskih vijeća Općeg suda bio izmijenjen, sudac izvjestitelj raspoređen je u šesto vijeće, kojem je stoga dodijeljen ovaj predmet.

34 Na temelju izvještaja suca izvjestitelja Opći sud (šesto vijeće) je odlučio otvoriti usmeni dio postupka.

35 Na raspravi održanoj 19. studenoga 2014. saslušana su izlaganja stranaka, kao i njihovi odgovori na pitanja koja im je postavio Opći sud

36 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

— poništi pobijanu odluku;

— proglasi opravdanim zatraženi otpust carine;

— naloži Komisiji snošenje troškova.

37 Na raspravi, prilikom odgovaranja na jedno od pitanja koja je postavio Opći sud tužitelj je povukao svoj drugi zahtjev, što je uneseno u zapisnik s rasprave.

38 Komisija od Općeg suda zahtijeva da:

— odbije tužbu;

— naloži tužitelju snošenje troškova.

Pravo

39 Tužitelj u prilog tužbi ističe šest tužbenih razloga. Prvih pet tužbenih razloga temelji se na povredi članka 239. Carinskog zakonika koju je počinila Komisija time što je donijela pogrešnu odluku o tome da zahtijevani otpust nije bio opravdan, pogrešno smatrajući da tužitelj nije bio u posebnoj situaciji i utvrdivši da se radi o očitoj nemarnosti. Šesti tužbeni razlog temelji se na nepostojanju obrazloženja pobijane odluke jer nisu bile uzete u obzir sve činjenice i okolnosti na koje se poziva tužitelj.

Uvodne napomene o postupku otpusta uvoznih carina

40 Treba naglasiti da je mehanizam iz članka 239. Carinskog zakonika iznimka koja je određena i razrađena člankom 905. Provedbene uredbe.

41 Prema članku 239. Carinskog zakonika „Uvozne carine […] mogu se vratiti ili otpustiti u slučajevima […] koji se ne mogu pripisati prijevari ili očitoj nemarnosti određene osobe.“

42 Ova odredba razrađena je člankom 905. Provedbene uredbe kojom je predviđeno da tijela države članice koja zaprime zahtjev za otpust uvozne carine prosljeđuju taj zahtjev Komisiji kako bi on bio obrađen u skladu s propisanim postupkom, kada je uz taj zahtjev „priložen dokaz koji bi mogao predstavljati posebnu situaciju koja proizlazi iz okolnosti u kojima se nikakve prijevarne namjere ili očita nemarnost ne mogu pripisati dotičnoj osobi“.

43 Već je bilo presuđeno da je cilj postupka za otpust ili povrat uvoznih carina, među ostalim, ograničiti naknadno plaćanje carina na slučajeve u kojima je takvo plaćanje opravdano i u skladu s temeljnim načelima, poput načela legitimnih očekivanja (vidjeti u tom smislu presudu od 11. studenoga 1999., Söhl & Söhlke, C-48/98, Zb., EU:C:1999:548, t. 54., i rješenje od 1. listopada 2009., Agrar-Invest-Tatschl/Komisija, C-552/08 P, Zb., EU:C:2009:605, t. 52.).

44 Nadalje, prema ustaljenoj sudskoj praksi, taj mehanizam povrata ili otpusta carine predstavlja opću klauzulu o pravičnosti, čija je namjena, među ostalim, obuhvatiti iznimne situacije (vidjeti presudu od 30. studenoga 2006., Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods/Komisija, T-382/04, EU:T:2006:369, t. 42. i navedenu sudsku praksu). Stoga povrat ili otpust uvoznih carina, koji se mogu odobriti samo u

određenim uvjetima i u posebno previđenim slučajevima, čine iznimku od uobičajenog uvoznog i izvoznog režima pa, prema tome, odredbe kojima je takav povrat ili takav otpust predviđen treba strogo tumačiti (presuda od 17. veljače 2011., Berel i dr., C-78/10, Zb., EU:C:2011:93, t. 46.; vidjeti gore navedenu presudu Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods/Komisija, EU:T:2006:369, t. 45. i navedenu sudsku praksu).

45 U pogledu uvjeta o postojanju posebne situacije u smislu članka 239. Carinskog zakonika, on je ispunjen kada iz okolnosti slučaja proizlazi da se dužnik nalazi u posebnoj situaciji u odnosu na druge subjekte koji obavljaju istu djelatnost i da, kad te okolnosti ne postoje, ne bi pretrpio štetu povezanu s naknadnim uzimanjem u obzir uvoznih carina (vidjeti u tom smislu presude od 25. veljače 1999., Trans-Ex-Import, C-86/97, Zb., EU:C:1999:95, t. 22., i od 19. veljače 1998., Eyckeler & Malt/Komisija, T-42/96, Zb., EU:T:1998:40, t. 132.).

46 Štoviše, kako bi utvrdila proizlazi li iz okolnosti slučaja da je riječ o posebnoj situaciji koja ne podrazumijeva ni očitu nemarnost ni prijevaru koje bi se mogle pripisati dotičnoj osobi, Komisija mora ocijeniti sve relevantne činjenice (u pogledu tumačenja članka 13. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1430/79 od 2. srpnja 1979. o povratu ili otpustu uvoznih ili izvoznih carina (SL L 175, str. 1.) [neslužbeni prijevod], vidjeti analogijom presudu od 11. srpnja 2002., Hyper/Komisija, T-205/99, Zb., EU:T:2002:189, t. 93.).

47 Tužbene razloge i tvrdnje stranaka u ovom postupku potrebno je analizirati u odnosu na prethodna razmatranja.

Prvih pet tužbenih razloga koji se temelje na povredi članka 239. Carinskog zakonika

Postojanje posebne situacije

48 Tužitelj svojim prvim tužbenim razlogom u bitnome tvrdi da je Komisija počinila pogrešku koja se tiče prava smatrajući da on nije bio u posebnoj situaciji u smislu članka 239. Carinskog zakonika, s jedne strane, zbog činjenice da su nizozemska tijela izdala naloge za plaćanje a da ga nisu prethodno saslušala i da su zakasnila s naplatom uvozne carine od uvoznika i, s druge strane, zbog svojeg statusa carinskog zastupnika sa sjedištem u Nizozemskoj, što je u to vrijeme *de facto* podrazumijevalo obvezu neizravnog zastupanja stranke o kojoj je riječ.

49 U tom smislu valja naglasiti da je jedini cilj odredaba klauzule pravičnosti iz članka 239. Carinskog zakonika i članka 905. Provedbene uredbe da se omogući izuzimanje gospodarskih subjekata od plaćanja carine koju duguju u slučaju kada su ispunjeni određeni posebni uvjeti i kada ne postoji očita nemarnost ili prijevara, a ne da se omogući osporavanje samog načela carinskog duga ili postupka koji se na to odnosi. Naime, primjena carinskog materijalnog prava Unije u isključivoj je nadležnosti nacionalnih carinskih tijela (presuda od 6. srpnja 1993., CT Control (Rotterdam) i JCT Benelux/Komisija, C-121/91 i C-122/91, Zb., EU:C:1993:285, t. 45.). Odluke koje su donijela ta tijela mogu se, primjenom tog prava, pobijati pred nacionalnim sudovima na temelju članka 243. Carinskog zakonika s obzirom na to da potonja mogu pokrenuti postupak pred Sudom na temelju članka 267. UFEU-a (presude od 16. srpnja 1998., Kia Motors i Broekman Motorships/Komisija, T-195/97, Zb., EU:T:1998:181, t. 36., i od 13. rujna 2005., Ricosmos/Komisija, T-53/02, Zb., EU:T:2005:311, t. 165.).

50 Stoga se dužnik koji traži poništenje odluke koju je donijela Komisija nakon postupka predviđenog u članku 905. Provedbene uredbe može valjano pozivati samo na razloge ili argumente kojima želi dokazati da se u pogledu njega radi o postojanju posebne situacije ili o nepostojanju očite nemarnosti ili prijevare. Dužnik se, u pogledu te odluke, ne može pozivati na razloge ili argumente kojima želi dokazati nezakonitost odluka nadležnih nacionalnih tijela koja su mu naložila plaćanje sporne carine (vidjeti u tom smislu rješenje od 28. veljače 2012., Schneider España de Informática/Komisija, T-153/10, Zb., EU:T:2012:94, t. 30. i navedenu sudsku praksu).

51 U ovom slučaju tvrdnja tužitelja koja se temelji na tome da su mu nizozemska tijela uputila naloge za plaćanje, a da mu prethodno nisu omogućila da iznese svoje primjedbe, ima zapravo za svrhu osporiti zakonitost postupka koji se vodio pred tim tijelima, a time i naloga koji su u tom postupku doneseni. Sama činjenica da se tužitelj na ovu tvrdnju pozivao pred Komisijom kako bi dokazao da se nalazi u posebnoj situaciji u smislu članka 239. Carinskog zakonika nema u tom pogledu nikakvog značaja s obzirom na to da Komisija nije bila nadležna za ispitivanje zakonitosti odluka nacionalnih carinskih tijela u okviru postupka iz članka 905. Provedbene uredbe. Iz toga slijedi da se navedeni argument ne može uzeti u obzir kao argument protiv pobijane odluke u okviru ove tužbe.

52 Nadalje, nalozi za plaćanje koje su tužitelju uputila nizozemska carinska tijela predstavljaju samo obavijesti koje su mu ta tijela uputila o naknadnom uzimanju u obzir carinskog duga koji je, na temelju članka 201. stavka 2. Carinskog zakonika, nastao istovremeno s prihvaćanjem deklaracija koje je podnio tužitelj. Među ostalim, na temelju članka 201. stavka 3. Carinskog zakonika, tužitelj je bio dužnik cijelog duga, uključujući i carine koje nisu naplaćene zbog činjenice da su podnesene deklaracije u kojima je kao zemlja podrijetla uvezenog glifosata bio naznačen Tajvan, iako je stvarna zemlja podrijetla bila Kina, i stoga se na ovaj proizvod primjenjivala antidampinška pristojba.

53 Kako je iz naknadnih provjera zaključeno da antidampinška pristojba nije bila pogrešno primijenjena, nacionalna carinska tijela trebala su dakle načelno izvršiti naknadnu naplatu carine koja nije bila plaćena pri uvozu (vidjeti analogno presudu od 14. svibnja 1996., Faroe Seafood i dr., C-153/94 i C-204/94, Zb., EU:C:1996:198, t. 16.).

54 Nadalje, iz izvješća od 21. veljače 2002., koji su donijela nizozemska carinska tijela po obavljenom nadzoru nad tužiteljem 30. srpnja, 3. kolovoza, 30. studenoga i 14. prosinca 2011., proizlazi da je rasprava o zatvaranju istrage s predstavnicima tužitelja održana 11. veljače 2002. Iz tog izvješća također proizlazi da je istražitelj pozvao predstavnike tužitelja da iznesu očitovanja te da su oni izjavili da će prije toga provesti internu istragu. Iz spisa međutim proizlazi da nizozemska carinska tijela ipak nisu dobila nikakav odgovor na upite istražitelja.

55 U pogledu tužiteljevih tvrdnji o zakašnjenju naloga koje su izdala nizozemska carinska tijela, a koji se odnose na uvoznika, treba utvrditi da je njihova svrha u biti pobijanje odluka koje su donijela nizozemska carinska tijela, na koje se primjenjuje carinsko materijalno pravo, a ne postupak iz članka 905. Provedbene uredbe, za koji je nadležna Komisija. Zato se ne može smatrati da te tvrdnje osporavaju pobijanu odluku u okviru ove tužbe.

56 Nadalje, valja podsjetiti da je, na temelju članka 201. stavka 3. Carinskog zakonika, obveznik plaćanja uvozne carine deklarant, a u slučaju da ima zastupnika, i osoba za čiji je račun prijava carine učinjena. Osim toga, na temelju članka 213. Carinskog zakonika, u slučaju kada postoji više obveznika plaćanja istog carinskog duga, oni su za njegovo plaćanje solidarno odgovorni. Stoga se nizozemskim carinskim tijelima ne može prigovoriti izdavanje naloga za plaćanje tužitelju kao carinskom zastupniku, pa time i obvezniku plaćanja carinskog duga. Činjenica da su carinske vlasti izdale naloge uvozniku naknadno nema nikakvog značenja. Što se tiče činjenice da je nad uvoznikom pokrenut stečajni postupak, a da nije platio naloge za plaćanje koje su izdala carinska tijela i da se tužitelj nije tome mogao protiviti, navedeno predstavlja rizik svojstven obavljanju djelatnosti carinskog zastupanja. Iz toga proizlazi da izdavanje naloga za plaćanje uvozniku u 2003. godini i okolnosti na koje se u tom pogledu poziva tužitelj ne predstavljaju njegovo dovođenje u posebnu situaciju na temelju članka 239. Carinskog zakonika.

57 U pogledu tužiteljeve tvrdnje da je bio dužan djelovati kao neizravni zastupnik uvoznika sukladno pravilima koja se na carinske zastupnike primjenjuju u Nizozemskoj te da ga je to dovelo u posebnu situaciju, treba utvrditi da se na ta pravila primjenjuje nizozemsko carinsko procesno pravo.

58 Valja podsjetiti da na temelju članka 5. stavka 2. Carinskog zakonika zastupanje pred carinskim tijelima u svrhu poduzimanja radnji i formalnosti koje su predviđene Zakonikom može biti izravno kada zastupnik djeluje u ime i za račun druge osobe ili neizravno kada zastupnik djeluje u svoje ime, ali za račun druge osobe. Prema istoj odredbi, države članice mogu ograničiti pravo da carinske deklaracije na njihovom području mora podnositi carinski zastupnik u okviru svoje profesionalne djelatnosti. Tako se nizozemski propisi, koji predviđaju mogućnost izravnog i neizravnog zastupanja, temelje na jednoj od mogućnosti koje su državama članicama ponuđene samim Zakonikom. Ti propisi, kojima su predviđeni posebni uvjeti za slučaj da deklaracije podnosi carinski zastupnik sa sjedištem u toj državi, s obzirom na to da se primjenjuju na sve carinske zastupnike sa sjedištem u Nizozemskoj, nisu osnova za tužiteljevu tvrdnju da ga to dovodi u posebnu situaciju na temelju članka 239. Carinskog zakonika.

59 S obzirom na prethodno navedeno, prvi tužbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

60 U drugom tužbenom razlogu tužitelj u biti tvrdi da su ga postupci tajvanskih gospodarskih komora, koje su izdale pogrešne potvrde o podrijetlu, doveli u posebnu situaciju.

61 Prema članku 62. Carinskog zakonika dužnost je deklaranta da pribavi potrebne isprave i obavijesti kako bi carinska tijela primijenila odgovarajuća carinska pravila, uključujući obavijest o tome postoje li antidampinške pristojbe koje treba primijeniti ovisno o podrijetlu robe.

62 U tom pogledu valja podsjetiti na sudsku praksu prema kojoj povjerenje u valjanost potvrda o podrijetlu za koje se ustanovi da su lažne, krivotvorene ili nevaljane ne predstavlja kao takvo posebnu situaciju koja bi mogla opravdati otpust carine (rješenje od 1. srpnja 2010., DSV Road/Komisija, C-358/09 P, EU:C:2010:398, t. 81.; vidjeti analogijom presude od 13. studenoga 1984., Van Gend & Loos et Expeditiebedrijf Bosman/Komisija, 98/83 i 230/83, Zb., EU:C:1984:342, t. 13., i od 10. svibnja 2001., Kaufring i dr./Komisija, T-186/97, T-187/97, T-190/97 do T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97 do T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 i T-147/99, Zb., EU:T:2001:133, t. 234.). Naime, naknadne provjere bile bi u velikom dijelu lišene svoje koristi u slučajevima u kojima bi upotreba takvih potvrda sama po sebi mogla opravdati odobrenje otpusta. Suprotno bi rješenje moglo obeshrabriti gospodarske subjekte i rezultirati time da rizik koji su ponajprije dužni snositi gospodarski subjekti padne na javne financije (vidjeti u tom smislu presudu od 18. siječnja 1996., SEIM, C-446/93, Zb., EU:C:1996:10, t. 45.).

63 Nadalje, iz sudske prakse proizlazi da činjenica da carinska tijela države članice naknadno izdaju naloge za plaćanje carine u slučajevima kad se potvrde o podrijetlu pokažu nevaljanima nakon naknadne kontrole koju su izvršila tijela te države predstavlja uobičajeni gospodarski rizik koji moraju uzeti u obzir svi gospodarski subjekti koji su oprezni i upućeni u ta pravna pravila (vidjeti analogijom presudu Hyper/Komisija, točka 46. *supra*, t. 114. EU:T:2002:189 i navedenu sudsku praksu).

64 Također je važno upozoriti da u pogledu antidampinških pristojbi čije je plaćanje Uredbom Komisije ili Vijeća propisano za proizvode podrijetlom iz trećih zemalja, tijela te treće države nisu ni na koji način povezana s provedbom te uredbe i nemaju za svrhu izvršiti nikakvu kontrolu ili nadzor, tako da bi dužnik ta tijela mogao smatrati „nadležnima“ u pogledu pitanja koja su uređena tim zakonodavstvom Unije.

65 U ovom slučaju je iz deklaracija koje je dostavio tužitelj proizlazilo da je Tajvan bio zemlja podrijetla glifosata koji je trebalo uvesti. Kako bi potkrijepio te deklaracije o podrijetlu glifosata, tužitelj je dostavio potvrde o podrijetlu koje su izdale tajvanske gospodarske komore koje mu je proslijedio uvoznik. Nakon što su nizozemska carinska tijela provela naknadnu kontrolu utvrdilo se da u navedenim potvrdama nije bilo određeno točno podrijetlo uvezenog glifosata. Međutim, činjenica da su se navedene potvrde pokazale nevaljanima ne smatra se okolnošću koja tužitelja dovodi u posebnu situaciju. Činjenica da se pouzdao u te potvrde kako bi se utvrdilo podrijetlo robe pred carinskim tijelima izbor je koji je učinio deklarant kako bi ispunio svoju obvezu da pred carinskim tijelima deklarira podrijetlo uvezene robe. Taj izbor u sebi nosi rizik svojstven djelatnosti carinskog zastupanja,

koji zbog toga mora snositi potonji, a ne javne financije. Ako se, kao što to tvrdi tužitelj, treba smatrati da te okolnosti dužnika dovode u posebnu situaciju koja bi mogla opravdati otpust antidampinških pristojbi, gospodarski subjekti ne bi imali nikakav interes za to da se uvjere u istinitost deklaracija i isprava koje dostavljaju carinskim tijelima.

66 Navedena razmatranja ne mogu se dovesti u pitanje Komisijinim odlukama na koje se poziva tužitelj, iz kojih proizlazi da je ista zaključila, u okviru povlaštenih propisa, da je otpust opravdan činjenicom da su tijela treće države, koja to ovlaštenje imaju izričito na temelju tih propisa, tijekom više godina izdavala lažne potvrde o podrijetlu a da nisu provedene nikakve naknadne kontrole i da uvoznici, koji nisu djelovali prijevarno ili nemarno, nisu za to znali.

67 Naime, kao što to Komisija ispravno navodi u pobijanoj odluci, te odluke su donesene u okviru povlaštenih carinskih propisa, a razmatranja koja su tamo iznesena u pogledu akata tijela trećih država ne mogu se primijeniti na okolnosti koje su ovdje u pitanju, a koje ne pripadaju u opseg primjene takvih propisa, nego u opseg primjene propisa o antidampinškim carinama.

68 Nadalje, treba naglasiti da u ovom slučaju nije utvrđeno u kojoj se mjeri i na kojem se temelju gospodarske komore, koje su navodno izdale sporne potvrde o podrijetlu, u tom pogledu mogu smatrati nadležnim tijelima.

69 Osim toga, treba podsjetiti na sudsku praksu prema kojoj, u okviru nepovlaštenih propisa, uključujući i primjenu antidampinških propisa, izdavanje potvrde o nepovlaštenom podrijetlu robe o kojoj je riječ a koju su izdala tijela treće države ne može za sobom povlačiti nikakve posljedice (vidjeti u tom smislu presudu od 16. prosinca 2010., HIT Trading i Berkman Forwarding/Komisija, T-191/09, EU:T:2010:535, t. 43.).

70 S obzirom na prethodna razmatranja, drugi tužbeni razlog na koji se tužitelj poziva treba odbiti kao neosnovan.

71 Svojim trećim tužbenim razlogom tužitelj tvrdi, u biti, da je Komisija pogrešno smatrala da njezini vlastiti postupci, koji su izazvali neizvršenje njezinih obveza upravljanja i nadzora povezanih s istragom koju je vodila u ovom slučaju, tužitelja nisu doveli u posebnu situaciju u smislu članka 239. Carinskog zakonika.

72 Valja napomenuti da su, pri primjeni antidampinških pristojbi koje propisuje Uredba br. 368/98, čije izbjegavanje je razlog izdavanja naloga za plaćanje od strane nizozemskih carinskih tijela, ovlasti Komisije više ograničene od onih o kojima je riječ u predmetu povodom kojeg je donesena presuda C. A. S./Komisija, t. 23. *supra* (EU:C:2008:446), na koju se poziva tužitelj. Naime, u tom predmetu Komisija je imala posebne obveze propisane sporazumom o suradnji s nekom trećom državom, na temelju kojih je imala posebne ovlasti kako bi te obveze ispunila. Obveza primjene antidampinških pristojbi na predmetni uvoz dužnost je ponajprije carinskih tijela država članica. Komisija međutim, općenito kao čuvar Ugovora i sekundarnog prava Unije i posebno u okviru svoje uloge na području kontrole primjene carinskog prava Unije, ima obvezu upravljanja i nadzora, a osobito u okviru istraga o mogućim povredama.

73 U ovom predmetu Komisija je prvo 14. prosinca 1999. državama članicama, u okviru uzajamne pomoći, dostavila obavijesti kojima je raspolagala o mogućim izbjegavanjima antidampinških pristojbi na uvoz glifosata kineskog podrijetla.

74 Nadalje, kako je to navedeno u gornjim točkama 13. do 15., Komisija je, među ostalim posredstvom OLAF-a pomagala portugalskim i nizozemskim carinskim tijelima u njihovim istragama, koordinirajući njihov rad i dostavljajući im odgovarajuće informacije koje su proizašle iz tih istraga. Te su koordinacijske radnje dovele do istražnih radnji povjerenstva OLAF-a na Tajvanu.

75 Na kraju, Komisija je donijela Uredbu br. 909/2001 pokrenuvši vlastitu istragu o izbjegavanju antidampinških pristojbi na glifosat podrijetlom iz Kine. Nakon te istrage Vijeće je donijelo Uredbu br. 163/2002 kojom su antidampinške pristojbe koje su se primjenjivale na glifosate kineskog podrijetla proširene i na uvoz glifosata s Tajvana i iz Malezije.

76 Stoga, suprotno onome što tvrdi tužitelj, iz činjenica slučaja proizlazi da je postupke provela Komisija ili da su oni bili provođeni uz njezinu potporu kako su se pojavljivale informacije o mogućem izbjegavanju nakon različitih faza istraga koje su vodila nacionalna tijela i OLAF.

77 Nadalje, treba naglasiti da se među obvezama propisanima Komisiji ne nalazi obveza obavještavanja uvoznika ili carinskih zastupnika o informacijama kojima raspolaže i upozorenja na sumnje o njihovim radnjama, kako je to priznato u sudskoj praksi (vidjeti u tom smislu presudu Hyper/Komisija, točka 46. *supra*, t. 126. EU:T:2002:189). Prema tome, Komisija je ispunila svoje obveze nadzora i koordinacije u okviru provedbe Uredbe o antidampinškim pristojbama koje se primjenjuju u ovom slučaju.

78 Osim toga, nije sporno da je Komisija pokrenula istrage koje su vodila nacionalna tijela u okviru uzajamne pomoći, prenoseći informacije koje je primila o pojedinim nepravilnostima koje su prijavile dvije države članice kao i o sumnjama koje je u tom trenutku imala na temelju općih informacija koje su joj bile na raspolaganju, i to u svojem dopisu koji je 14. prosinca 1999. uputila državama članicama.

79 Činjenica da su 52 tužiteljeve deklaracije podnesene prije nego što su različite nacionalne istrage i ona OLAF-ova bile završene, ne može se smatrati da dovodi u pitanje postupke Komisije u ovom predmetu.

80 Komisija je dakle pobijanom odlukom ispravno zaključila da njezino ponašanje nije dovelo tužitelja u posebnu situaciju u smislu članka 239. Carinskog zakonika.

81 Stoga treći tužbeni razlog tužitelja treba odbiti kao neosnovan.

82 Tužitelj u svojem četvrtom tužbenom zahtjevu tvrdi da je Komisija pogrešno smatrala da on nije bio doveden u posebnu situaciju zbog činjenice da su nizozemska carinska tijela postupila sa zakašnjenjem i da nisu na prikladan način surađivala u istragama o uvozu glifosata.

83 U tom pogledu valja podsjetiti da iz sudske prakse proizlazi da, u slučaju kada carinska tijela nemaju stvarnih saznanja o nepravilnostima u uvozu i kada nisu namjerno dopustila da se nastave da bi ih lakše otkrila, činjenica da ta tijela ipak prihvaćaju deklaracije o tom uvozu ne predstavlja stavljanje dužnika u posebnu situaciju u smislu članka 239. Carinskog zakonika (vidjeti u tom smislu presudu HIT Trading i Berkman Forwarding/Komisija, točka 69. *supra*, t. 101. i 102., EU:T:2010:535).

84 U ovom slučaju, prvo, iz dopisa Komisije od 14. prosinca 1999. proizlazi da je ona raspolagala nekim općenitim informacijama i primjerima koje su joj dostavila belgijska i francuska tijela, a koje je ona proslijedila državama članicama upravo zato da bi ta tijela mogla provesti istrage i otkriti eventualne radnje izbjegavanja.

85 Valja utvrditi da je Komisija svojim dopisom pozvala nacionalna tijela da obraćaju pažnju i da prikupljaju dodatne informacije. Unatoč tome, sadržaj tog dopisa, iako je uključivao listu društava uvoznika glifosata, nije otkrivao dovoljno konkretne naznake o određenim društvima koje bi mogle opravdati to da nacionalna tijela bez odgode poduzmu određene radnje protiv njih ili protiv radnji koje su izvršavala ta društva.

86 Drugo, u ovom slučaju nije riječ o povlaštenim propisima ni o radnjama u okviru sporazuma o suradnji ili ugovora kojima su predviđeni posebni sustavi nadzora koje trebaju primjenjivati za to nadležna i zadužena tijela. Jasno, u okviru uvoza na koji se primjenjuju opća pravila, a na koji se primjenjuju antidampinške pristojbe, Komisija i nacionalna carinska tijela imaju obvezu obraćati pažnju i izvršavati nadzor kako bi osigurali primjenu prava Unije. Međutim, takva obveza ne znači da u slučaju

posjedovanja informacija poput onih iz dopisa od 14. prosinca 1999. carinska tijela moraju provoditi fizičke i sustavne kontrole svih pošiljaka glifosata koje na carinu Unije pristignu od strane društava navedenih u tom dopisu. S obzirom na opću narav informacija koje su tamo bile naznačene, carinska tijela nisu imala ni obvezu tim društvima izdati upozorenja.

87 Suprotno onome što tvrdi tužitelj pozivajući se na presudu od 7. rujna 1999., De Haan (C-61/98, Zb., EU:C:1999:393), činjenice u ovom slučaju ne dovode do zaključka da su nizozemska carinska tijela, nakon zaprimanja Komisijina dopisa od 14. prosinca 1999., imala precizne informacije o nepravilnostima navedenima u deklaracijama koje je podnio tužitelj i da su unatoč tome, potonjem namjerno dopustila da nastavi podnositi te deklaracije. Među ostalim, iz te iste sudske prakse proizlazi da carinska tijela koja su obaviještena o eventualnoj prijevari nisu dužna obavijestiti stvarnog izvršitelja tih radnji o tome da bi zbog te prijevare mogao postati obveznik plaćanja carine, čak i kada je izvršitelj djelovao u dobroj vjeri (vidjeti u tom smislu gore navedenu presudu De Haan, EU:C:1999:393, t. 36.).

88 Treće, iz spisa proizlazi da su nizozemska carinska tijela provela prvu inspekciju nad tužiteljem 30. srpnja 2001., nekoliko dana nakon što je 19. srpnja bila podnesena posljednja sporna deklaracija. Kao što je to vidljivo iz izvješća tih tijela od 21. veljače 2002., ta su tijela mogla utvrditi nepravilnosti koje su rezultirale predmetnim nalozima za plaćanje tek nakon što su provela kontrole nad tužiteljem.

89 Iz spisa također proizlazi da su informacije do kojih su nizozemska tijela došla prilikom svojih istraga bile dostavljene Komisiji, koja ih je dalje proslijedila portugalskim carinskim tijelima. Isto tako, na zahtjev nizozemskih carinskih tijela provedena je OLAF-ova istraga, uključujući i povjerenstvo koje se sastalo na Tajvanu. Ovi elementi upućuju na aktivnu ulogu nizozemskih carinskih tijela u njihovim vlastitim istragama u odnosu na sumnje o izbjegavanju kao i na njihovu koordinaciju s drugim carinskim tijelima te OLAF-om.

90 Uzevši u obzir prethodne navode, treba utvrditi da je Komisija ispravno smatrala da postupci nizozemskih carinskih tijela nisu doveli tužitelja u posebnu situaciju u smislu članka 239. Carinskog zakonika.

91 Stoga četvrti tužbeni razlog na koji se tužitelj poziva treba odbiti kao neosnovan.

92 Uzevši u obzir prethodne navode, treba zaključiti da Komisija nije ni na koji način počinila pogrešku koja se tiče prava kada je u pobijanoj odluci utvrdila da nijedan od dokaza koje je tužitelj izveo ne upućuje na to da je doveden u posebnu situaciju i da stoga prvi od dva kumulativna uvjeta iz članka 239. Carinskog zakonika u ovom slučaju nije ispunjen.

Postojanje prijevare ili očite nemarnosti

93 Peti tužiteljev tužbeni razlog nastoji, u biti, osporiti Komisijinu ocjenu o njegovom navodnom nedostatku pažnje, na temelju kojeg je ona zaključila da drugi uvjet predviđen člankom 239. Carinskog zakonika u ovom slučaju nije ispunjen.

94 Iz članka 905. stavka 3. Provedbene uredbe proizlazi da Komisija u svrhu ispitivanja uvjeta iz članka 239. Carinskog zakonika treba analizirati sve relevantne čimbenike, uključujući i one koji su vezani za postupanje subjekta o kojem je riječ, osobito za njegovo poslovno iskustvo, dobru vjeru i pažnju koju je dokazivao.

95 U tom smislu valja podsjetiti na ustaljenu sudsku praksu prema kojoj, kako bi se ocijenilo postojanje očite nemarnosti u smislu članka 239. Carinskog zakonika, treba uzeti u obzir osobito složenost odredbi čije je nepoštovanje dovelo do nastanka carinskog duga, kao i poslovno iskustvo te pažnju subjekta o kojem je riječ (vidjeti presudu od 27. rujna 2005., Common Market Fertilizers/Komisija, T-134/03 i T-135/03, Zb., EU:T:2005:339, t. 135. i navedenu sudsku praksu).

96 U skladu s tim načelima valja ispitati čimbenike koje je Komisija uzela u obzir kad je ispitivala ispunjenje drugog uvjeta iz članka 239. Carinskog zakonika.

97 Budući da nije osporavano Komisijino utvrđenje da važeće odredbe u ovom slučaju nisu složene, potrebno je analizirati druga dva kriterija na koje se ona pozvala u pobijanoj odluci.

98 U pogledu kriterija o iskustvu subjekta, treba analizirati je li riječ o gospodarskom subjektu čija se poslovna djelatnost sastoji prvenstveno od djelatnosti uvoza i izvoza i je li on u izvršavanju tih djelatnosti već stekao određeno iskustvo (presuda Common Market Fertilizers/Komisija, točka 95. *supra*, t. 140., EU:T:2005:339).

99 U ovom slučaju valja utvrditi, kao što je to navela Komisija u točki 54. pobijane odluke, a što tužitelj nije osporio, da je riječ o društvu koje se bavi poslovima carinskog zastupanja od 1971., što ga čini iskusnim gospodarskim subjektom u djelatnostima izvoza i uvoza u Uniju. Iz toga proizlazi da mu posebnosti propisa antidampinških pristojbi ne mogu biti nepoznate, tim više što posebni propis koji se primjenjuje u ovom slučaju nije posebno složen, kao što je to Komisija utvrdila u pobijanoj odluci.

100 Osim toga, kao što je to navela Komisija u točki 54. pobijane odluke, a što tužitelj nije osporio, u trenutku kad je potonji podnio sporne deklaracije za puštanje u slobodan promet, on je već bio sačinio deklaracije koje se odnose na uvoz glifosata, uključujući glifosat podrijetlom iz Kine, za istog klijenta poput onoga u ovom slučaju, odnosno za uvoznika. Komisija u toj točki također ističe da je u listopadu i studenom 1997., ubrzo nakon stupanja, 6. rujna 1997., na snagu Uredbe br. 1731/97 o privremenoj antidampinškoj pristojbi na uvoz glifosata podrijetlom iz Kine, tužitelj u tri navrata za uvoznika sačinio deklaracije o uvozu glifosata podrijetlom iz Singapura.

101 Prema tome, Komisija je s pravom smatrala tužitelja iskusnim subjektom u svrhu primjene članka 239. Carinskog zakonika.

102 U pogledu ispitivanja pažnje koju je upotrijebio tužitelj prvo treba utvrditi da je člankom 62. Carinskog zakonika propisana obveza da deklaracije sačinjene za carinska tijela moraju sadržavati sve podatke i sve dokumente koji su potrebni za primjenu propisa vezanih uz carinski postupak za koji je roba deklarirana. Usto, na temelju članka 199. Provedbene uredbe, a također i njezinog Priloga 37., podnošenje carinarnici deklaracije koju potpiše deklarant podrazumijeva preuzimanje odgovornosti u pogledu točnosti podataka u deklaraciji i vjerodostojnosti priloženih isprava.

103 Nadalje, iz propisa o neizravnom zastupanju iz članka 5. Carinskog zakonika proizlazi da neizravni zastupnik, bilo da djeluje u svoje ime bilo za račun druge osobe, snosi odgovornost za deklaracije koje podnese carinskim tijelima.

104 U tom smislu iz sudske prakse proizlazi da carinski zastupnik, po samoj naravi svojih dužnosti, snosi odgovornost za plaćanje uvoznih carina i za pravilnost isprava koje podnosi carinskim tijelima (presude CT Control (Rotterdam) i JCT Benelux/Komisija, točka 49. *supra*, t. 37., EU:C:1993:285, i od 18. siječnja 2000., Mehibas Dordtselaan/Komisija, T-290/97, Zb., EU:T:2000:8, t. 83.).

105 U ovom slučaju iz pobijane odluke proizlazi da je Komisija uzela u obzir sljedeće čimbenike. Kao prvo, Komisija je navela u točkama 56. i 57. pobijane odluke da su nizozemska carinska tijela pri provedbi kontrole u prostorijama tužitelja utvrdila da su računi za troškove prijevoza u kojima je kao luka polaska bio naveden Šangaj u Kini priloženi deklaracijama koje nose datume 8. svibnja, 26. lipnja i 24. kolovoza 2000. Međutim, nije sporno da se ti računi tiču troškova nastalih pri uvozu glifosata koji je predmet deklaracija o kojima je riječ i da je u njima kao luka polaska naveden Šangaj. U tom smislu nije važno je li riječ o troškovima slanja ili troškovima prijevoza u užem smislu s obzirom na to da je nedvojbeno da je glifosat bio poslan iz šangajske luke.

106 Drugo, Komisija je u točki 58. pobijane odluke navela da su popisi pošiljaka koje su sačinila društva sa sjedištem u Kini bili priloženi trima deklaracijama od 22. kolovoza 2000. Međutim, nije sporno da ti popisi pošiljaka odgovaraju istim pošiljkama glifosata poput onih koje čine predmet tih deklaracija i za koje su izdane teretnice u kojima je kao odredište i luka ukrcaja naveden Kaohsiung (Tajvan) te da je predane potvrde o podrijetlu izdala tajvanska Gospodarska komora. Nadalje, valja utvrditi da te tri deklaracije same po sebi naznačuju Kinu kao polazišnu zemlju robe, što tužitelju nije sporno.

107 Treće, Komisija je u točki 61. pobijane odluke istaknula postojanje nedosljednosti u samim potvrdama o podrijetlu, koje su otkrivene u nacionalnim postupcima u Nizozemskoj. Naime, iz spisa nizozemskih carinskih tijela, kao i iz spornih kopija potvrda o podrijetlu koje je dostavio tužitelj, proizlazi da u potvrdama postoje nedosljednosti, poput nepostojanja datuma ili brojeva iz upisnika, istih brojeva iz upisnika na potvrdama koje nose različite datume, da se u istoj potvrdi nalazi više brojeva iz upisnika ili oznake „original“ potvrđene pečatom samo na nekoliko potvrda.

108 Konačno, kao što je to Komisija navela u točki 54. pobijane odluke, valja uzeti u obzir činjenicu da je tužitelj podnio deklaracije za puštanje u slobodan promet glifosata podrijetlom iz Kine za račun uvoznika prije nego što je na snagu stupila Uredba br. 1731/97 o privremenoj antidampinškoj pristojbi na uvoz glifosata podrijetlom iz te zemlje, i da je ubrzo nakon tog datuma uvoznik izmijenio državu iz koje je uvezao glifosat.

109 Stoga se Komisiji ne može prigovoriti to što je smatrala, s obzirom na prethodne čimbenike, da je iskusni carinski zastupnik poput tužitelja trebao barem posumnjati u stvarno podrijetlo uvezenog glifosata.

110 Osim toga, ako tužitelj, kao što to sam ističe, nije uopće proučio račune i nije imao pristup računima i popisima pošiljaka koji se tiču spornih deklaracija prije nego što ih je podnio carinskim tijelima, iako je na temelju članka 199. Provedbene uredbe kao deklarant bio odgovoran za točnost podataka koji se u njima nalaze, to čini još značajnijim nepostojanje pažnje kod njega. U tom smislu, kao što to Komisija s pravom tvrdi, tužiteljevi interni postupci za provedbu deklaracija i sastavljanje pripadajuće dokumentacije kao i pojedinosti o društvenoj strukturi njegove grupe nisu opravdanje koje bi mu omogućilo da izbjegne obveze svojstvene funkciji carinskog zastupnika i da time posljedice snosi proračun Unije.

111 U najmanju ruku, ako je tužitelj zaprimio isprave koje se odnose na deklaracije koje je već bio podnio i iz kojih je proizlazilo da je prijavio netočne podatke, posebice u pogledu podrijetla uvezene robe, mogao je te deklaracije ispraviti ili poduzeti mjere kako se te netočnosti ne bi ponovile.

112 Isto tako, tužitelj se ne može pozivati na činjenicu da je podnio deklaracije isključivo po uputi svojeg klijenta i na temelju isprava koje mu je on dao, s obzirom na to da su točnost i istinitost deklaracija isključivo njegova odgovornost kao carinskog zastupnika. Naime, kao što to proizlazi iz sudske prakse u ovdje navedenoj u točki 104., carinski se zastupnik ne može kriti iza radnji svojeg klijenta kako bi opravdao otpust uvoznih carina.

113 Argumente tužitelja kojima želi izjednačiti uvjete koji se odnose na nepostojanje očite nemarnosti ili prijevare iz članka 239. Carinskog zakonika s višom silom valja odbiti na temelju odredbe članka 905. Provedbene uredbe i na temelju sudske prakse navedene u gornjoj točki 95., koji predstavljaju okvir za utvrđivanje relevantnih čimbenika za analizu tog uvjeta.

114 Osim toga, tužitelj se ne može pozivati na razmatranja koja su Žalbeni sud u Amsterdamu navela da ukine presude Općinskog suda u Harlemu. Naime, zaključak je tih razmatranja da je na temelju članka 905. Provedbene uredbe na Komisiji da zauzme stajalište o opravdanosti zatraženog otpusta. Upravo je zato Žalbeni sud naveo da spis treba proslijediti Komisiji. Međutim, ocjena zakonitosti njezine odluke dužnost je Općeg suda.

115 Iz toga slijedi da Komisija, pri izvršavanju svoje ovlasti procjene i uzimajući u obzir sve relevantne okolnosti slučaja, osobito one koje se tiču činjenice da sporne odredbe nisu složene, iskustva tužitelja i dokaze koji upućuju na pomanjkanje pažnje kod njega nije počinila pogrešku koja se tiče prava smatrajući da drugi uvjet iz članka 239. Carinskog zakonika, koji se odnosi na nepostojanje očite nemarnosti ili prijevare, u ovom slučaju nije bio ispunjen.

116 Stoga peti tužiteljev tužbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

Šesti tužbeni razlog, povreda obveze obrazlaganja

117 Svojim šestim tužbenom razlogom tužitelj tvrdi, u suštini, da pobijana odluka nije dovoljno obrazložena u pogledu određenih okolnosti na koje se poziva, osobito postupaka Komisije, nizozemskih tijela i tajvanskih tijela.

118 Iz sudske prakse proizlazi da obrazloženje propisano člankom 296. UFEU-a mora odgovarati naravi akta o kojemu je riječ i da mora jasno i nedvosmisleno odražavati zaključke institucije koja je donijela akt kako bi se zainteresiranim osobama omogućilo da se upoznaju s razlozima poduzimanja mjere, ali i kako bi se nadležnom sudu omogućilo provođenje nadzora. U obrazloženju nije potrebno navesti sve relevantne činjenične i pravne elemente jer se pitanje udovoljava li obrazloženje nekog akta zahtjevima iz članka 296. UFEU-a mora ocijeniti uzimajući u obzir ne samo njegov tekst, već također i njegov kontekst i ukupnosti pravnih pravila koja uređuju pitanje o kojem je riječ (vidjeti presudu od 30. travnja 2009., Komisija/Italija i Wam, C-494/06 P, Zb., EU:C:2009:272, presudu od 30. travnja 2009., Komisija/Italija i Wam, C-494/06 P, Zb., EU:C:2009:272, t. 48. i navedenu sudsku praksu).

119 U ovom slučaju iz pobijane odluke proizlazi da je Komisija analizirala argumente koje je tužitelj iznio u svojem očitovanju koje joj je dostavio 1. lipnja 2011., a koji su sažeti u gornjoj točki 26.

120 Naime, Komisija je u pobijanoj odluci objasnila razloge zbog kojih smatra da njezini postupci nisu doveli tužitelja u posebnu situaciju. Tako se osvrnula i na nepostojanje svoje obveze da nadzire izdavanje potvrda od strane tajvanske Gospodarske komore ili da obavještava uvoznike glifosata o svojim sumnjama. Također je izložila svoju suradnju s nacionalnim carinskim tijelima u okviru istraga koje su vođene o uvozu glifosata. Komisija se usto izjasnila o primjedbama Žalbenog suda u Amsterdamu o pitanju sudske prakse Suda.

121 Komisija je također u pobijanoj odluci objasnila razloge zbog kojih je smatrala da ni postupci tajvanskih Gospodarskih komora niti oni nizozemskih tijela nisu tužitelja doveli u posebnu situaciju u smislu članka 239. Carinskog zakonika.

122 Nadalje, ona je u pobijanoj odluci analizirala čimbenike koje je smatrala relevantnima za donošenje zaključka da drugi uvjet iz članka 239. Carinskog zakonika nije bio ispunjen, ističući posebno činjenicu da tužitelj nije primijenio svu pažnju koja se očekuje od iskusnog profesionalca koji se bavi carinskim zastupanjem.

123 Prema tome, pobijana odluka jasno sadržava obrazloženje koje je dovelo Komisiju do zaključka da tužitelj nije bio u posebnoj situaciji u smislu članka 239. Carinskog zakonika i da uvjet iz tog članka, koji se odnosi na nepostojanje očite nemarnosti ili prijevare zainteresirane osobe, nije bio ispunjen.

124 Iz toga proizlazi da šesti tužbeni razlog na koji se tužitelj poziva treba odbiti kao neosnovan.

125 Posljedično tome, tužbu treba odbiti u cijelosti.

Troškovi

126 Sukladno odredbama članka 87. stavka 2. Poslovnika Općeg suda, stranka koja ne uspije u postupku snosi troškove, ako je postavljen takav zahtjev. Budući da tužitelj nije uspio u sporu, valja mu naložiti snošenje troškova, sukladno zahtjevu Komisije.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (šesto vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. Tužba se odbija.

2. Schenker Customs Agency BV nalaže se snošenje vlastitih troškova i troškova Europske komisije.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 16. travnja 2015.

Potpisi